

Tamás egyedül szeret lakni, Tibor Évával.

Tamás és Tibor hátat fordított a civil tevékenységének

Knapik Tamás és Csordás Tibor, a Fiesta együttes tagjai Rendes szakmát szántak nekik a szüleik

Tamás egyelőre nem gondol házasságra, jó neki a kis lakásban is, Tibor viszont boldog párkapcsolatban él, és nagy házat épít.

Tamás szülei kénytelen-kelletlen megtanulhatták, hogy egy szem gyermeküket nem köti le az iskola, ám az még őket is meglepte, hogy az általános iskola végén a tanári kar nem javasolta csemetéjüket semmiféle középiskolába.

„Nem szándékosan, de irritáltam a tanáraimat – emlékszik Ta-

más. – Festett punk-hajam volt, a tanulással nem törődtem. Semmi más nem érdekelt, csak a gitár. Igaz, később szereztem egy technikai képesítést, de voltam éjjeliőr, postai levélzsákoló, díjbeszedő – mindent úgy választottam, hogy mellette legyen elég szabadidő gitározásra. Ma már, jelentem, megjavultam, mert jelenleg egy főiskola kommunikáció szakára járok, és a vizsgaidőszakban éjt nappallá téve biflálok. Hogy valaha is használok-e majd a diplomámat, azt nem tudom, de itt akarom érezni a zsebemben. Ezzel a szüleim vágyát is teljesítem, hiszen arra kérték, hogy tanuljak” – mondja mo-

solyogva. Tamás nem titkolja, hogy sokáig tartott, míg a zenei pályán révbe ért, és egyelőre az élete párját sem találta meg: „Őszintén megvallva, nem is nagyon keresem. Mi tagadás, én még harmincnégy évesen sem érzem magam érettnek arra, hogy valaki mellett hosszan megtelepedjek. Pláne nem a nőülésre! Barátnőm van, de lakni

Tamással ellentétben Tibor megtalálta a Nagy Ő-t. Sőt, már

Már szent a béke a szülőkkel.

kamaszfejjel megnősült, de az a kapcsolat félresiklott. Három éve él új szerelmével, Évával, akivel közös terveik vannak: „Vagy tíz éve, amióta a szüleimtől független életet élek, albérletben lakom – meséli Tibor. – De már elegendem van abból, hogy semmit nem tekinthetek a magaménak, egy képet nem rakhatok oda, ahová én akarom. Úgyhogy a párommal belefogtunk az építkezésbe. Budapesttől nem messze, egy lakóparkban épül a kétszáz négyzetméteres, gyönyörű házunk. Már az utolsó simításoknál tartunk.”

Akárcsak Tamás, Tibor is hamar letette a voksát a zene mellett:

„Apám rendes szakmát szánt nekem, de Tamáshoz hasonlóan én is inkább alakalmi munkákat vállaltam, hogy legyen időm próbákra és fellépésekre járnival a rock-zenekezzel. A szüleim meg is orroltak rám, évekig nem volt közöttünk jó a viszony, és az ínséges időszakokban épp csak annyira támogatottak, hogy ne haljak éhen. Ennek az volt a fő oka, hogy apám és a nagybátyám is zenélt, de ebből nem tudtak megélni. Apám sose hitte volna, hogy nekem ez sikerül, ezért állandóan nyaggatott, hogy éljek „rendes” életet. Most már belátta, hogy nekem volt igazam, és mára szent a béke közöttünk.”